

Veu: variació vocàlica (ALDC, IX, 2106. Veu [PI 3])

La tercera persona del singular del present d'indicatiu del verb *veure* (< VĪDERE) en llat. era VĪDET, origen del cat. *veu*. En aquest mapa i comentari reflectim i comentem els descendents de la E tancada del llat. vg. en el context *eu*, àrea i evolució que, en comparació amb les de E tancada d'altres contextos (per ex., PARETE > *paret*; veg. PALDC, II, mapa 106), té unes característiques un xic diferents. En bal. el resultat [ə], primer estadi evolutiu en cat. or. de E tancada del llat. vg. (Ī del llat. cl.; VĪDET), es manté com el de *par[ə]t*, amb l'excepció de l'obertura en [ɛ], v[ɛ]u, a Maó (72), Alaró (75) i Sant Josep de sa Talaia (83), que expliquem en el PALDC, II, mapa 106; en ross. coincideix la [ɛ] mitjana, com en val. i en alg. la [e] tancada.

En canvi, al Principat és on trobem discrepàncies en l'espai car l'articulació de [e] tancada ha perdut terreny en cat. nord-occ. a favor de la [ɛ] oberta, v[ɛ]u, que s'explica per la diferenciació de timbre del diftong [ew], obertura que no es dona en la vocal de *par[ɛ]t* perquè no va seguida d'una *u* semivocal; en el cas del mall. *vou* 77 assistim a una labialització de la [ə] de v[əw], que es troba entre dos sons labials, la [v] i la [w].

Entre altres canvis puntuals notem l'arcaisme ribagorçà *vede* 87 i la var. *vei* 94, de la mateixa àrea, analògica de *veigo*.

Veu és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

